

A Magyar Köztársaság nevében !

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2010. évi november hó 23. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt I.r.vádltott és társai ellen indult büntető ügyben a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2009. évi április hó 9. napján kihirdetett B.388/2007/52. számú **ítéletét megváltoztatja**, I.r., IV.r. és VII.r. vádlottak tekintetében a bűncselekmények minősítéséből mellőzi a folytatólagosságra utalást.

Ezért I.r. és IV.r. vádlottal szemben az első fokon alkalmazott fő- és mellékbüntetést **tekinti kiszabottnak**.

VII.r. vádlottat - a mellékbüntetések érintetlenül hagyása mellett - 4 /négy/ évi börtönre **í t é l i**.

II.r. vádlott 2006. VI.30-tól, III.r. és IV.r. vádlott 2006. október hó 27. napjától volt előzetes letartóztatásban.

A I.r., II.r., III.r., IV.r., VI.r. és VII.r. vádlottak vonatkozásában 104.784.- /Egyszáznégyszer-hétszáznyolcvannégy/ Ft bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére kötelező rendelkezést mellőzi.

I.r., II.r., IV.r., VI.r. és VII.r. vádlottak egyetemlegesen kötelesek megfizetni 66.468.- /Hatvanhatezer-négyszázhatvannyolc/ Ft-ot,

I.r., III.r., IV.r. és VII.r. vádlottak egyetemlegesen kötelesek megfizetni 74.980.- /Hetvennégyezer-kilencszáznyolcvan/ Ft-ot,

II.r. vádlottat egyedül terhelő bűnügyi költség összege 48.182.- /Negyvennyolcezer-egyszáznyolcvankettő/ Ft,

III.r. vádlottat egyedül terhelő bűnügyi költség összege 42.911.- /Negyvenkettőezer-kilencszáztizenegy/ Ft.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét I.r., II.r., III.r., IV.r., VI.r. és VII.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

I.r. vádlottnál a 2010. április hó 2-től április 14-ig előzetes fogvatartási idő beszámít a kiszabott szabadságvesztésbe, míg a 2009. április 9-től 2010. január hó 22-ig házi őrizetben töltött idő azzal számít be a szabadságvesztésbe, hogy 5 /öt/ napi házi őrizet egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

A **VII.r. vádlott** által 2009. április 9-től a mai napig házi őrizetben töltött idő beszámít a kiszabott szabadságvesztésbe akként, hogy 5 /öt/ nap házi őrizetben töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg.

I n d o k o l á s :

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2009. április 9. napján kelt B.388/2007/52. szám alatti ítéletével 7 vádlott büntetőjogi felelősségéről határozott. Az ítélet V.r. vádlott esetében első fokon jogerőre emelkedett, így e vonatkozásban nem képezte felülbírálat tárgyát. A megyei bíróság I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének kísérletében, mint társtettes (Btk. 282/A.§ (1) bekezdés III. fordulat, (3) bekezdés). Ezért - mint visszaesőt - 6 év 6 hónap fegyházra és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte, kimondva, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. II.r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének kísérletében állapította meg (Btk. 282/A.§ (1) bekezdés III. fordulat, (3) bekezdés). Ezért 2 év 6 hónap börtönre, 3 év közügyektől eltiltásra és 250.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettében (Btk. 282/A.§ (1) bekezdés III. fordulat, (3) bekezdés) és kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk. 282.§ (1), (5) bekezdés a/ pont). Ezért - halmazati büntetésül - 2 év 6 hónap börtönre, 3 év közügyektől eltiltásra és 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. IV.r. vádlott bűnösségét folytatólagosan, kábítószerfüggő személy által elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének kísérletében, mint társtettes állapította meg (Btk. 282/C.§ (2) bekezdés III. fordulat, (4) bekezdés II. tétel). Ezért 3 év 6 hónap börtönre, 4 év közügyektől eltiltásra és 300.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. VI.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének kísérletében (Btk. 282/A.§ (1) bekezdés III. fordulat, (3) bekezdés). Ezért 2 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. VII.r. vádlott bűnösségét folytatólagosan, kábítószerfüggő személy által elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének kísérletében, mint társtettes mondta ki Btk. 282/C.§ (2) bekezdés III. fordulat, (4) bekezdés II. tétel). Ezért 5 év börtönre, 6 év közügyektől eltiltásra és 1.800.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. II.r., III.r., IV.r. vádlott vonatkozásában a pénzmellékbüntetést 10.000 Ft-onként, míg VII.r. vádlott esetében 15.000 Ft-onként rendelte meg nem fizetése esetén egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni. I.r. vádlott esetében a szabadságvesztésbe beszámította az általa házi őrizetben töltött időt akként, hogy 5 napi házi őrizet felel meg egy napi szabadságvesztésnek, míg II.r., III.r., IV.r., VII.r. vádlottak esetében az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt számította be a szabadságvesztésbe. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a vádlottakat külön-külön, illetőleg egyetemlegesen kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész I.r., II.r. és III.r. vádlottak terhére a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, míg I.r. vádlott és védője enyhítésért, II.r. vádlott és védője felmentés, III.r. és IV.r. vádlott és védője enyhítés, VI.r. vádlott és védője felmentés, VII.r. vádlott és védője a tényállás eltérő megállapítása és enyhítés végett fellebbeztek.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta, emellett indítványt tett I.r., II.r., III.r., VI.r. és VII.r. vádlottak vonatkozásában a cselekmények eltérő minősítésére is. Ennek keretében utalt arra, hogy a kábítószerrel visszaélés azonos tényállás alá eső valamennyi bűncselekménye természetes egységet alkot, így tévedett az első fokú bíróság, amikor I.r., IV.r. és VII.r. vádlottak vonatkozásában a cselekményt folytatólagosan elkövetettként minősítette. Ugyanakkor álláspontja szerint I.r. vádlott magatartása a forgalomba hozatalnál szélesebb körű magatartást foglalt magába, amely kimeríti a törvényben szabályozott kereskedés, mint elkövetési magatartás valamennyi elemét. Ezáltal az adott minősítésen belül cselekménye nem forgalomba hozatalnak, hanem kereskedésnek minősül, amely ekként a részecselekmények befejezettsége miatt az egész magatartásra nézve befejezett bűncselekményként értékelendő. VI.r. vádlott ehhez a cselekményhez nyújtott segítséget, ennek megfelelően kell az ő terhére rótt cselekményt is minősíteni. Sérelmezte a fellebbviteli főügyészség képviselője azt is, hogy II. r. és III. r. vádlott cselekményét a többi vádlott forgalmazói típusú magatartásához illesztette bűnsegédi alakzatban a megyei bíróság. Álláspontja szerint ugyanis e két vádlott magatartása önmagában befejezett formában megvalósította a Btk. 282.§ (1) bekezdés V. fordulatába ütköző és a (2) bekezdés b/ pontja szerint minősülő országba behozatallal elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetettét. Ez esetben nem a súlyosabban minősülő, ámbar kísérleti szakban maradt bűncselekmény bűnsegédeként, hanem az előbb írt bűncselekményben történő bűnösség kimondásuk indokolt. VII.r. vádlott vonatkozásában ugyancsak nem értett egyet az első fokú bíróság által történt minősítéssel, hiszen véleménye szerint VII.r. vádlott a forgalomba hozatalt azáltal, hogy az adott kábítószer a futárok részére átadta, az adott cselekményt befejezte, vagyis olyan személy részére hozta forgalomba a kábítószer, akiről tudta, hogy azt tovább forgalmazás céljára szerzi meg. A súlyosításra irányuló fellebbezéssel kapcsolatosan a fellebbviteli főügyészség hivatkozott arra, hogy I.r. vádlott magatartása az indítványnak megfelelően a súlyosabb megítélés alá eső kereskedésnek minősül, ezért vele szemben hosszabb tartamú büntetés kiszabása indokolt. II.r. és III.r. vádlott pedig szintén az indítványnak megfelelően nem bűnsegédek, hanem a befejezett bűncselekmény önálló tettesei, így esetükben semmi nem indokolja az enyhítő szakasz megyei bíróság által történő mértékben való alkalmazását. Ezért velük szemben is a szabadságvesztés-büntetés tartamának felemelése indokolt. A többi fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában az ügyész arra mutatott rá, hogy esetükben a megyei bíróság tetтарыыos büntetést szabott ki, amelyek további mérséklése nem indokolt, mint ahogy nem látott lehetőséget a felmentésre irányuló fellebbezések teljesítésére sem.

A másodfokú nyilvános ülésen I.r. vádlott védője az enyhítésre irányuló fellebbezést fenntartotta. Lényegében a fellebbviteli főügyészség súlyosításra irányuló fellebbezésére reagálva hivatkozott az 1/2007. számú BJE határozatra és a BK 155. számú állásfoglalásra,

amelyeknek megfelelően járt el a megyei bíróság, amikor I.r. vádlott cselekményét forgalomba hozatal kísérleteként és nem befejezett kereskedésként értékelte.

Az adott minősítés mellett a védő a büntetés enyhítését kérte a vádlott mellett szóló enyhítő körülmények megfelelő értékelésével.

II. r. vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen és fellebbezésének írásbeli indokolásában bizonyítási indítványt terjesztett elő, a BV. nyilvántartás adatainak beszerzését kérte arra nézve, hogy I.r.vádlott mettől meddig volt előző ügyében bv. intézetben, találkozhatott-e egyáltalán a B.388/2007/41.számú jegyzőkönyv 7. oldal utolsó előtti bekezdésében rögzítetek szerint II. r. vádlottal. I. r., III. r. és IV. r. vádlottak szembesítésére is indítványt tett a védő, mivel ez az első fokú eljárásban elmaradt. A védő a szembesítését annak tisztázása érdekében látta szükségesnek, hogy valóban megtörtént-e a IV. r. vádlott vallomásaiban elmondott azon eset, hogy mindhárman jelen voltak, amikor I. r. telefonon értesült II. r. vádlott lebukásáról. Végül **II.r.vádlott** szavahihetőségének igazolására a tahográf által rögzített adatok alapján további szakértői vizsgálatot látott szükségesnek a védenca által vezetett jármű útvonalát és beiktatott pihenők helyét, idejét nézve is. A fellebbezés további részében a védő az első fokú bíróság eljárásával kapcsolatos kifogásainak adott hangot. Álláspontja szerint a megyei bíróság ugyanis bizonyítékként nem értékelhette volna a **2.számú tanú** által készített jelentést, illetve az annak alapját képező meghallgatás körülményeire nézve tanúként sem hallgathatta volna ki a jelentés készítőjét. Garanciális szabály ugyanis, hogy a gyanúsítottai vallomást jegyzőkönyvben kell rögzíteni, amely tartalmazza a törvényes figyelmeztetéseket is. A **2.számú tanú** által készített jelentés ezeknek a törvényi előírásoknak nem felel meg, így a bizonyítékok köréből ki kell rekeszteni, erre tekintettel nem használható fel, mintegy pótolva a jelentést a nyilatkozat tartalmára tett tanúvallomás sem. Emellett a védő az ítélet megalapozatlanságára is hivatkozott, mely részben a felderítetlenségből, részben iratellenességből adódik. II. r. vádlott hollandiai útja nem lett felderítve, a bizonyítási indítványban már irt bizonyítás is elmaradt, így kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy a vádlott a terhére rótt cselekményt elkövette. A védő reagált emellett a fellebbviteli főügyészség minősítést érintő indítványára is. Ezzel kapcsolatosan védőtársával azonos álláspontra helyezkedve az első fokú bíróság minősítését találta helytállónak az ügyészi indítvánnyal szemben.

III. r. és IV. r. vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen és írásbeli fellebbezésükben az enyhítésre irányuló fellebbezést fenntartották. Mindketten hivatkoztak a már az első fokú bíróság által is értékelt enyhítő körülményekre, emellett további enyhítésre okot adó körülményként jelölték meg az első fokú ítélet meghozatala óta eltelt további jelentős időmúlást is, valamint a vádlottak személyi körülményeiben az előzetes letartóztatás megszüntetését követően beállt kedvező változásokat is, így azt, hogy folyamatos munkát végeznek, s IV. r. vádlott további képesítésre is szert tett ez idő alatt, melyről írásos igazolást is csatoltak. Mindezek alapján a büntetéseket egyrészt tartamukban, másrészt az elbíráláskor hatályos törvényi rendelkezések alkalmazásával olyan formában kérték enyhíteni, hogy a vádlottaknak a kiszabott büntetés fele részét kelljen ténylegesen letölteni, a fennmaradó rész a Btk. 90.§-a szerint felfüggesztésre kerüljön.

Mindemellett maguk is reagáltak a fellebbviteli főügyészség minősítés változtatásra irányuló indítványára akként, hogy a megyei bíróság helyesen járt el, amikor a vádlottak cselekményét egészében vizsgálta és ennek megfelelően minősítette az egyes résztvevők magatartását. Ebből az egymással összefüggő, egymáshoz kapcsolódó cselekménysorból nem lehet és nem indokolt kiragadni olyan rész-cselekményeket, amelyek esetlegesen önmagukban egy másik tényállás alá tartozó befejezett, ezáltal súlyosabb megítélés alá eső fogyasztói típusú magatartás tényállási elemeit is megvalósítják.

VI. r. vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezést írásban szintén indokolta, amit a másodfokú nyilvános ülésen fenntartott. Fellebbezését lényegében három pillérre építette fel. Elsőként hivatkozott az ítélet felderítetlenségére, iratellenességére és arra, hogy a bíróság tényről tényre helytelenül következtetett. E körben érvelése kizárólag a megyei bíróság bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenységét támadta, abban VI. r., vádlott személyének megyei bíróság általi beazonosításával kapcsolatos kifogásait fogalmazta meg. Emellett eljárási hibára, így a védekezési jog megsértésére is hivatkozott, amikor kifogásolta, hogy védence a nyomozás során, majd vallomás megtagadás okán a bírósági eljárásban nem szembesülhetett az őt terhelő személlyel. A védekezési jog megsértését látta abban is, hogy a nyomozati eljárás során nem tárták védence elé a TASZ jelentéseket, és a hangfelvételeket, azokra nem is nyilatkoztatták. Ezzel kapcsolatosan a bíróság bizonyítását is hiányosnak találta, mivel nem rendelt el VI.r.vádlott tagadása ellenére hangszakértői vizsgálatot annak tisztázására, hogy a telefonlehallgatás során valóban ő vett-e részt a beszélgetésekben.

A fellebbezés második felében a védő az ítélet belső aránytalanságára is hivatkozva felsorolta azokat az érveit, amelyek - az első fokú ítélet meghozatalát követően a vádlott életében bekövetkezett változásokra figyelemmel, így arra, hogy időközben ikergyermekei születtek, akik közül az egyik rendszeres orvosi felügyeletre szorul betegsége miatt - a büntetés enyhítésére, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabására adnak lehetőséget.

A védő harmadrészt szintén kitért a fellebbviteli főügyészség minősítést érintő indítványára is, melyre nézve annak elutasítását kérte konkrét jogesetet is felhozva érvelése mellett.

VII. r. vádlott védője a fellebbezést lényegében enyhítésre irányuló formájában tartotta fenn, amely igazodott védence utolsó szó jogán tett azon nyilatkozatához, hogy a terhére rótt bűncselekmény elkövetését elismeri és vállalja a vele járó felelősséget. Ennek megfelelően nem vitatta a tényállást, amely álláspontja szerint logikus mérlegelésen alapszik. Helytállónak ítélte a megyei bíróság minősítését is szemben a fellebbviteli főügyészség indítványával. A vádlott mellett felsorakoztatható enyhítő körülmények felsorolása mellett rámutatott, hogy VII. r. vádlott estében a belső arányosság követelményei nem tükröződnek az ítéletből, míg a vele azonos megítélésű társai a törvényi minimum, vagy ahhoz közeli büntetést kaptak az adott büntetési tételkeretek közt, addig VII.r. vádlott büntetése az adott minősítés mellett a középértéknek felel meg. Hivatkozott a védő arra, hogy az előzetes letartóztatás megszüntetését követően a vádlott az elrendelt házi őrizetét az Emberbarát Alapítvány által működtetett intézetben töltötte, a kedvező körülmények hatására személyiségében olyan kedvező változás állt be, amelynek hatására állapotában visszaesés nem történt. Mindezek alapján az elbíráláskor hatályos Btk. 90.§-ára hivatkozva vele

szemben fele részben felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását kérte a pénzmellékbüntetés lényeges enyhítése mellett. Jelezte, hogy a megyei bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a vádlott Hollandiában, az ottani hatóságok által alkalmazott kiadatási fogvatartásban is volt, ennek beszámítása azonban a határozatban elmaradt.

I. r. vádlott a másodfokú eljárás keretében írásbeli vallomását csatolva bizonyítási indítványt terjesztett elő, ennek keretében az ítéletelőtti vallomástétel lehetőségére, és ehhez fűződően kábítószer-függőségére nézve új szakértő kirendelésére tett indítványt. Ezt az indítványát a másodfokú nyilvános ülésen is fenntartotta, emellett csatlakozott védőjéhez. Elmondta, hogy élettársi kapcsolata megszakadt, édesapja a másodfokú nyilvános ülés előtt nem sokkal elhunyt.

II. r. vádlott a nyilvános ülésen szintén csatlakozott védőjéhez, személyi körülményeivel kapcsolatosan úgy nyilatkozott, hogy havi jövedelme továbbra is ténylegesen 200.000 Ft körül van, vele együtt élő volt felesége egészségi állapotában lényeges javulás nem következett be.

VI. r. vádlott egyetértett védőjével, úgy mint VII. r. vádlott is, aki a cselekmény elkövetését elismerte, megbánásának adott hangot, korábbi drogfüggésével magyarázva a történeteket. Az alapítványi ellátásnak köszönhetően megváltozott személyiségére hivatkozva olyan büntetés kiszabását kérte, mely mellett az újrakezdés esélye megnyílhat számára.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletelőtti a megyei bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában a Be. 348.§ /1/ bekezdésének megfelelően.

Ennek során olyan eljárási szabálysértést nem észlelt, amely a határozat érdemi felülbírálatának akadályát képezte volna. A II. r. vádlott védője általi felvetések az eljárással és ezáltal az ítélet megalapozatlanságával kapcsolatosan nem helytállóak. A megyei bíróság mondhatni helyén kezelte a **2.számú tanú** által készített jelentést. Nem, mint gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyvbe foglalt vallomást, hanem okirati bizonyítékként értékelve az ott leírtakat vetette egybe és értékelte a többi bizonyítékkal. Ennek az ítéletelőtti megítélése szerint nincs eljárásjogi akadálya, mint ahogy az sem törvényellenes, hogy a bíróság a bizonyítás keretében a jelentés körülményeivel kapcsolatosan tanúként hallgatja ki annak készítőjét. Az, hogy ezeknek a bizonyítékoknak milyen bizonyító erő tulajdonítható, az eljáró bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének eredményeként állapítható meg. Az adott tanúvallomás, illetve jelentés felhasználásának az ítéletelőtti sem látta önmagában eljárásjogi akadályát. Elvi élel, mint ahogy a védelem hivatkozott rá, nem mondható ki, hogy a hasonló körülmények közt tett terhelti nyilatkozatokat rögzítő iratok semmilyen formában nem használhatók fel bizonyítási eszközként, mert azok készítésére az eljárási törvénybe ütköző módon került volna sor.

A megyei bíróság a bizonyítás keretében valamennyi rendelkezésre álló és beszerezhető bizonyítékot figyelembe vette, tárgyalás anyagává tette. A tényállást részben a teljes tényfeltáró beismerő vallomást tett III. r. és IV. r. vádlottak vallomására, a lehallgatási anyag

adataira és a tettenérés során beszerzett adatokra alapította. További bizonyítást folytatott IV.r.vádlott és VII.r. vádlott esetében a kábítószer-függőséget illetően. Az ekként feltárt bizonyítékok egybevetésének eredményeként valóban az állapítható meg, hogy azok olyannyira egymáshoz illeszthetők, egymást erősítők, hogy erre a három pillérre építve megalapozott tényállás alapítható, összességében nézve, még az önmagában külön- külön helytállónak látszó védelmi felvetések, kifogások sem képesek megingatni azt a minden szempontból leigazolt bizonyítékok mellett. Ezért nem látta szükségét az ítélet tábla a védelem indítványai szerinti további bizonyításnak. I. r. vádlott írásbeli vallomása nem tartalmazott olyan új elemeket, amelyek alkalmasak lettek volna az ítéleti tényállás megrendítésére akár a tényleges cselekvőséget, akár a vádlott esetleges kábítószer-függőségét illetően. Ez utóbbival kapcsolatosan jelen eljárás adataiból kiindulva nem talált az ítélet tábla olyan okot, amely további bizonyítás, új elmeorvos-szakértői vizsgálat elrendelésére adott volna alapot. Itt reagálva II. r. vádlott kifogásaira is, az általa kirekeszteni kért, a megyei bíróság által értékelt bizonyítékokról megállapítható, hogy a tényállás nem pusztán ezekre alapszik, a megyei bíróság részére számos olyan más bizonyíték állt rendelkezésre, amelyek mellett akár a kérdéses bizonyítékok híján is az adott tényállásra lehetne következtetni. A bizonyítási indítványokkal kapcsolatosan, ami I. és II. r. vádlott találkozása lehetőségének tisztázása irányult az ítélet tábla a bizonyítás elrendelését már csak azért sem látta szükségesnek, mert a rendelkezésre álló iratokból, - Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.B.343/2004/84.számú és a Debreceni Ítélet tábla Bf.I.22/2005/25.számú határozatából - egyértelműen kitűnik, hogy I. r. vádlott 2004. március 10. napjától volt előzetes fogvatartásban az adott ügyben. Ezen adatok mellett **II.r.vádlott** jelentésben rögzített nyilatkozata olyan ellentmondást nem tartalmaz, amely a jelentés tartalmi részének megkérdőjelezését vonhatná maga után.

VI. r. vádlott esetében az ítélet tábla ugyancsak nem látta megalapozatlannak az ítéletet. Kétségtelen, hogy a titkos adatszerzés, ez esetben telefonlehallgatás esetén felmerülhet a hanganyag beazonosításának érdekében szakértő igénybevétele szükségessége. Jelen ügyben azonban a megyei bíróság egyéb, érdemi támadással nem érinthető bizonyítékokat értékelve - e többletbizonyítás nélkül is - alappal jutott arra a következtetésre, hogy a kérdéses lehallgatási anyag VI. r. vádlottól származik.

Összességében tehát a másodfokú bíróság a felülbírálati eljárásának keretében, ezen belül különös gonddal vizsgálva az ítéletet a védelmi felvetések szempontja szerint is, nem talált a megyei bíróság ítéletével kapcsolatosan egyetlen olyan a Be. 352.§ /1/ bekezdésében írt megalapozatlansági okot sem, amely akadályát képezhetne volna annak, hogy határozatát ezen első fokú ítéletre alapítsa a Be. 351.§ /1/ bekezdése szerint. Az ítéletet csupán személyi részében kellett I.r. vádlott vonatkozásában kiegészíteni azzal, hogy az ott írt 2. pont alatt szereplő ítélet a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2010. január 22. napján kelt 2.Bf.327/2009/37. szám alatti ítéletével emelkedett jogerőre. Ezt a büntetését a vádlott a jelen ügyben elrendelt előzetes letartóztatását követően azt félbeszakítva 2010. április 15-ével kezdte meg tölteni.

A 3. pontban írt eljárás is időközben befejeződött a vádlottal szemben, eszerint a Dabasi Városi Bíróság a 6.B.173/2008/13. szám alatti ítéletével - mely a Pest Megyei Bíróság

Bf.370/2009/4. szám alatti határozatával emelkedett jogerőre - lopás vétsége miatt, mint visszaesőt 15 nap közérdekű munkára ítélte.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést a megyei bíróság a vádlottak bűnösségére. A mérlegeléssel megállapított tényállásból azt a további, a minősítést is érintő következtetést vonta le, hogy a vádlottak bünszövetségben, illetve ahhoz kapcsolódóan, valamennyien átlátva a kívánt célt, s ehhez igazítva a feladatokat egymás közt elosztva valósították meg az adott bűncselekményt. Mindenki tisztában volt az adott körön belül saját és társa szerepével is, a rábízott feladatot a közös cél, a kábítószer forgalomba hozatala érdekében hajtotta végre. Ehhez az értékeléséhez igazította az egyes vádlottak cselekményének minősítését is, valamennyiük cselekményét egységesen ugyanazon elkövetői magatartás alá tartozóként. Nyilvánvaló, hogy ez a kábítószerfüggő személyek esetében más tényállás alá esik, lényegét tekintve azonban ugyanabban a körben nyert értékelést. Ennek az egységes minősítésnek a fellebbviteli főügyészség indítványa szerinti megbontására az ítéletábla nem látott okot, annál is inkább, mert ebben a formában lehet leginkább elhelyezni a cselekmény valamennyi résztvevőjét, így VI. r. vádlottat is. Kétségtelen, hogy VII. r. vádlott az általa rendelkezésre beszerezett kábítószerrel átadta, vagy eljuttatta a sofőrökhöz, tehát ilyen értelemben az átadással részéről a cselekmény befejezett. Ugyanakkor a tényállásból, a megyei bíróság értékeléséből következően az ő cselekményét sem indokolja külön kezelni, értékelni semmi, ugyanannak a forgalmazói magatartásnak az egyik részese, szereplője volt. Olyan többlet magatartást, amely arra engedne következtetni, hogy Hollandiában élethivatás szerűen kábítószer önálló kereskedői, forgalmazói tevékenységet folytatott volna, az ügyben feltárni nem lehetett. Nem látott okot az ítéletábla a minősítés megváltoztatására abban a formában sem, hogy I. r. és VI. r. vádlott esetében a cselekmény nem forgalomba hozatalként, hanem kereskedésként, s ebből adódóan befejezett bűncselekményként kerüljön értékelésre. Az, hogy a két elkövetői forma közül melyiket kell megállapítani, mindig az adott ügy, az ott feltárt adatok, körülmények ismeretében dönthető el. Jelen ügyben az ítéletábla megítélése szerint nem kerültek feltárássra olyan tények, amelyekre alapítva olyan magasabb szintű, összetettebb tevékenység lenne megállapítható I. r. vádlott részéről, amely már túlmutat a forgalmazói magatartás keretein. Irányítói, szervezői szerepe önmagában a kereskedői magatartás megállapítására nem ad alapot. Itt kell megjegyezni minősítéssel kapcsolatos egységes védelmi érvelésre reagálva, hogy a cselekmények minősítését a fentiek szerint találta helyesnek az ítéletábla, az egyes magatartások megítélését nem az határozza meg, hogy az egyik vagy másik minősülés mellett a cselekmény enyhébb vagy súlyosabb elbírálást tesz-e lehetővé. Mindemellett is az mondható, hogy a megszerzői típusú magatartások a büntetési tételkeretek miatt még befejezett formájukban is eleve enyhébb megítélésű cselekményeknek tekinthetők a forgalmazói típusú magatartásoknál még akkor is, ha ez utóbbi esetében a kísérlet vagy bűnsegély miatt a büntetés enyhítésére van lehetőség.

Tévedett azonban a megyei bíróság, amikor I.r., IV.r. és VII.r. vádlottak cselekményét folytatólagosan elkövetettként értékelte. Az ehhez fűzött jogi indoklása sem helytálló, s mint olyat mellőzni is kell az ítéletből. Mint ahogy a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott rá, a kábítószerrel visszaélés egy törvényi tényállás alá eső cselekményei egymással természetes egységet képeznek, így az egyes rész-cselekményeket nem kell, és nem lehet a

folytatólagosság egységébe vonni. Ennyiben tehát a cselekmények minősítéséből a fent írt három vádlott vonatkozásában a folytatólagosságra utalást mellőzte az ítéletábra.

A cselekmények ebbéli eltérő minősítésére figyelemmel fenti vádlottakkal szemben új büntetés kiszabása vált szükségessé. Ennek során az ítéletábra lényegében a megyei bíróság által feltárt és értékelt bünteteskiszabási tényezőket vette figyelembe azzal, hogy a folytatólagosságot, mint súlyosító körülményt azok köréből mellőzte. I.r. és IV.r. vádlottak esetében az ítéletábra sem az ügyési súlyosításra, sem a védelmi enyhítésre irányuló fellebbezéseket nem találta alaposnak. I.r. vádlott, mint visszaeső követte el a terhére rótt bűncselekményt, ehhez képest büntetése még az első fokú ítélet meghozatala óta eltelt jelentősebb időmúlás mellett is inkább méltányosnak tekinthető, mint eltúlzottan súlyosnak. Nem annyira enyhe azonban, hogy a belső arányosság követelményét is szem előtt tartva annak lényegesebb súlyosítása lenne szükséges. Ugyanez mondható el IV.r. vádlott vonatkozásában is, hisz a 2-től 8 éves büntetési tételkereten belül a 3 év 6 hónapi büntetés is az alsó határ közelében helyezkedik el. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra I.r. és IV.r. vádlottal szemben az első fokon alkalmazott fő- és mellékbüntetést tekintette kiszabottnak, figyelemmel arra, hogy a közügyektől eltiltás és IV.r. vádlott esetében a pénzmellékbüntetés is megfelelően illeszkedik a szabadságvesztés-büntetésekhez. Ugyanakkor VII. r. vádlott vonatkozásában lehetőséget látott az ítéletábra az első fokon kiszabott büntetésnél rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabására is. Esetében az 5 évi börtönbüntetés a cselekményre előírt 2-8 éves tételkeretekre tekintettel a középértéknek felel meg. VII.r. vádlott esetében a többi vádlotthoz képest nem tárhatók fel, - illet egyébként a megyei bíróság sem észlelt olyan a terhére szóló további körülmények, amelyek a középérték alkalmazását indokolnák az adott bünteteskiszabási tényezők mellett. Mindez és a VII. r. vádlott által hivatkozott és az Emberbarát Alapítvány által leigazolt, személyében bekövetkezett kedvező változások is a büntetés enyhítését indokolták. Ezért esetében az ítéletábra az első fokon kiszabott főbüntetésnél enyhébb büntetést szabott ki, amely ezáltal igazodik a cselekmény tárgyi súlyához, a vádlott személyéhez és megfelel ilyen formában a belső arányosság követelményeinek is. A mellékbüntetések tartamán, illetve mértékén az ítéletábra nem tudott és nem kívánt változtatni, mivel arra okot adó körülmény a másodfokú eljárásban nem merült fel.

II. r., III. r. és VI. r. vádlott vonatkozásában a kiszabott büntetéseket az ítéletábra megfelelőnek találta, sem enyhítésüket, sem súlyosításukat nem látta szükségesnek. Az első fokú bíróság ehhez fűzött indokolását csak annyiban kell pontosítani, hogy az által felhívott, a Btk. 45.§ /2/ bekezdésének alkalmazása nélkül került sor a börtön fokozat meghatározására, hiszen a büntetésük mértéke nem éri el a fenti jogszabályhely alkalmazását szükségesség tevő 3 évi tartamot.

Az ítéletábra észlelte, hogy II.r., III.r. és IV.r. vádlottak vonatkozásában az előzetes fogvatartásban töltött idők rögzítése során elvétel történt, azt a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján pontosította. VII.r. vádlott vonatkozásában a védelem által hivatkozott kiadási fogvatartás beszámításáról rendelkezni nem tudott erre vonatkozó iratok, adatok hiányában, mindez különleges eljárás keretében a későbbiekben pótolható.

A megyei bíróság a kábítószer országba behozatalában résztvevő II.r. és III.r.vádlottakra terhelte kizárólag az ügyben készült ujjnyom-szakértői díjakat, illetve a vádlottakat egyetemlegesen terhelő bünyügyi költséget, amely a vegyészszakértői díjakból eredt /104.784 Ft/ nem osztotta meg tényállási pontonként, ebből eredően II. r. és III. r. vádlottat társaival egyetemlegesen kötelezte olyan költség megfizetésére is, amely őket nem érintette. Ezért az ítélet tábla a bünyügyi költség viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezést ennyiben és továbbá azzal pontosította, hogy az adott cselekményekhez kapcsolódó ujjnyom-szakértői díjak megfizetésére valamennyi abban érintett vádlottat egyetemlegesen kötelezte.

Az első fokú ítélet indokolása végül annyiban szorul korrekcióra, hogy a lefoglalt kábítószer elkobzásának alapja a Btk. 77.§ /1/ bekezdés d/ pontja szemben a bíróság által felhívott b/ ponttal. A Btk. 77.§ /1/ bekezdés b/ pontja ugyanis a d/ ponthoz képest kiegészítő jellegű szabály, amennyiben a közbiztonságot veszélyeztető anyag birtoklása önmagában büncselekményt valósít meg, úgy, mint jelen esetben, nem ez, hanem a d/ pont alapján történik a kábítószer elkobzása.

Az első fokú ítélet további rendelkezései törvényesek ezért azokat az ítélet tábla a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján I.r., II.r., III.r., IV.r., VI.r. és VII.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyta. A megváltoztató rendelkezések a Be. 372.§ /1/ bekezdésén alapulnak.

I.r. vádlott vonatkozásában a rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a jelen ügyben elrendelt házi őrizet szabályait megszegve 2010. január 22. napján a bejelentett lakóhelyét elhagyta és ismeretlen helyen tartózkodott egészen elfogásáig. Erre tekintettel a házi őrizetet a Btk. 99.§-a szerint ezen időpontig számította be azzal, hogy 5 napi házi őrizet felel meg egy napi szabadságvesztésnek. Beszámításra került továbbá szintén a Btk. 99.§-a szerint az általa 2010. április 2-től 15-ig előzetes fogvatartásban töltött idő is. VII.r. vádlott esetében úgyszintén a Btk. 99.§-ának alkalmazásával került sor az első fokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig házi őrizetben töltött idő beszámítására azzal, hogy az ítélet tábla az ő esetében is 5 napi házi őrizet feleltetett meg egy napi szabadságvesztésnek.

Győr, 2010. november 23. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ezzel az ítélettel a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2009. április 9. napján kelt B.388/2007/52. szám alatti ítélete I.r., II.r., III.r., IV.r., VI.r. és VII.r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2010. november 23. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelélül

kiadó